

2017. április 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István

2017. április 1.

nyitó oldal  
impresszum  
beküldési feltételek  
kapcsolat  
vendégkönyv

## TARTALOM

### 1. oldal

#### próza, versek

Asperján György: Születésnapomra  
Baranyi Ferenc:  
Ballada-féle az önmérsékletéről  
Jóna Dávid: Örvényben  
Kamarás Klára: Madáretető  
Kolev András: Mégis hiszünk  
Koosán Ildikó: Tavasz  
Lehoczki Károly: Partí sétányon  
M. Laurens: Akkoriban...  
Molnár Jolán: Szellem a palackban  
Nagy Antal Róbert: Tavaszváró  
Rada Gyula: Elkülönülten  
Szegő Judit: Van egy ország  
Szeicz János:  
Kérdések válaszok nélkül  
T. Ágoston László: Mint a Tolsztoj...  
Tiszai P. Imre: Kűszöbön

### 2. oldal

#### próza, versek

A. Turi Zsuzsa: Szakítás  
Bárdos László: Többes út  
Bodó Csiba Gizella: Telihold  
Bokros Márta: Ébredés  
Debreczeny György: milyen jó  
Dél Tamás: Az egészség ára  
Demeter Zsolt: Siculicidium  
Fetykó Judit:  
Berti meg azok a dolgok...  
Fövényi Sándor: Szanálás  
G. Ferenczy Hanna: Kikötő  
Hajdu György: Két négysoros  
Kajuk Gyula: A piros vödör  
Király Gábor: A pásztoróra  
Kő-Szabó Imre: Eltérő páros  
Köves József: Trunk Tibor házassága  
Lelkes Miklós:  
A szitakötők mind vadászni mentek...  
Nógrádi Gábor: Húsvéti bárány  
Nyakó Attila: Húsvét a körúton  
Péter Erika: Eltékozolt lapok  
Pethes Mária: Amikor  
Pethő N. Gábor: A szorongás  
Soós József: Hajnal a Kerka parton  
Thamássy Nagy Géza: Töröm a pálcát  
Végh Sándor:  
Az elveszett gyermekek sorsa

### 3. oldal

#### gondolatok

Asperján György rovata

## Szeicz János Kérdések válaszok nélkül



Íróasztalomnál gondgyötörtlen ülök,  
és merőn bámulom az üres papírt,  
elakadt sorok zsbonganak fejemben,  
és kínlódik néhány társra váró rím  
a kérdésen: mit keres a múltunkban korunk,  
mért idézi újra az elföldelt kint?

Az emlékek között hasztalan turkálók,  
a gondolatok úgy zúgnak fejemben,  
ahogy kagylóban a tenger üzenete.  
Talán egy boldogabb kor dalát keresem?  
Ám ha a jelenben nyomát sem találok,  
a rossz időket jónak hogyan fesseim?

Azt a kételyt, amit a lelkek mélye rejt,  
nekem kellene felhoznom a fényre?  
Megfejthetem-e az okot s okozatát?  
Egymagam kiállhatok-e a végre,  
mikor a sokaságból én csak egy vagyok,  
kit bár legyőztek, de lázadni merne?

Választ keresve harcolok önmagammal,  
tépelődvé kérdelem: mit törődsz velem?  
Ha lelked szárnyalhat végtelen tereken,  
akkor szíved mért nem törődik bele?  
Bármit teszel, úgyis a pusztá semmi int,  
hiszen körülvesz az alázat csöndje.

Segíts, testvér, mondd el nekem, hogyan bírod  
ezt a szentséges, nagy nemzeti önzést?  
A türelmedért te lehetsz korunk hőse,  
vagy mint mazochista, érdemelsz feddést?  
Ha tűröd, hogy fát vágnak görnyedt hátadon,  
változáshoz közönyöd édeskevé.

## KÖNYVAJÁNLÓ

A  
**MERCATOR STÚDIÓ**  
kiadásában megjelent  
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó  
Bittner János: Rohanj!  
Fetykó Judit: A kapun túl  
Fetykó Judit: Ablakvitéz  
Fetykó Judit: Epreskert  
G. Ferenczy Hanna:  
A kereszt árnyékában  
G. Ferenczy Hanna:  
Túl a netovábbon  
Kamarás Klára: Álmodok újján  
Kamarás Klára: Letenyeci fák  
Kaskötő István: Számadás  
Sárközi László: Csikágó  
Sárközi László: Hellén szerenádné  
Pápay Aranka: Örvények felett

## A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek  
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.  
Fetykó Judit: Az úton  
Fetykó Judit: Hársfanyereg  
Fetykó Judit: Rezenciók  
Fetykó Judit: Szabad áramlások  
Kamarás Klára: Anica  
Kamarás Klára: Arcok a múltból  
Kamarás Klára: Álmodok asszonya  
Kamarás Klára: Derült égből...  
Kamarás Klára: Mária lányai  
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár  
Kamarás Klára: Napraforgók  
Kamarás Klára: Orchideák  
Kamarás Klára: Pepita füzetek  
Kaskötő István:  
A Petruccio házaspár  
különös esete  
Kaskötő István: Az öreg Joe  
Kaskötő István: Életrajz  
Kő-Szabó Imre:  
P. Horkai Feri kocsamája  
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert  
Az ismeretlen kert, hangos változat.  
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök  
Lehoczki Károly:  
Hipermarket. (hangoskönyv)  
Lehoczki Károly: Tenz  
Lelkes Miklós:  
Én már a nyárba vágyom át...  
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk  
Ódor György: Magaddal szemben  
Péter Erika: Túlhordott ölelés  
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai



MOZART  
Piano concerto No: 9  
Andantino



Molnár Jolán  
Szellem a palackban



Hiába, most már csak annyi ugrik be a  
forradalomról, hogy a forraló susog.  
Ínyre keserülnek az ázott tea  
ízében oldott március idusok.  
Fölösleges ide tömegjelenet,  
ha már sípolni se engedik a gőzt,  
és elkarámozzák a lét-tereket.  
Maradnak csőgőrények és gázszerelőök  
a lakberendezett villák prolijjai.  
Pedig a jus murmurandi ősi szelep,  
ezek palackba dugaszolják ma is  
a halvány szellentésnyi népszellemet.

2017. március

Bányai Tamás  
Bodó Csiba Gizella  
Csepeli Szabó Béla  
Kamarás Klára  
Kaskó István  
Ketykó István  
Lehoczki Károly  
Köves József  
Nógrádi Gábor  
Pápay Aranka  
Péter Erika  
T. Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház  
Canadahun  
Ezredvég  
Hetedhétár  
Irodalmi Epreskert  
Kodály László  
Magyar Elektronikus Könyvtár



...majd a PuPu,  
ha valaki, hát  
ő majd tudja!.

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István  
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára



Nagy Antal Róbert  
Tavaszcím

Éjjel a pocsolyákon szél-járőr lépte reccsen.  
Utolsó bástyáján őrt áll a fagy veteránja,  
de fény-felderítők jelentik: túlerő nincsen.  
Piros vértű nappal a zord éjt kardélre hányja.  
Mocorog az avar, zöldre feni magát a fű.  
Felkelnek a fák kipattanó rügy-lázadással.  
Aki él, az ünnepel, e forradalomhoz hű.  
Nem hisz hótakaróban, hisz a tél meglöp és csal:  
nem csak betakar, de eltakar, belénk fagyasztott  
gazságai a rejtegető földbe szívódnak.  
Hangyahad bolydul, madársereg cserreg. Fogyasztott  
a lét. Most próbálja helyrehozni, de a holtak,  
levert forradalmak magja ki fog-e csírázni?  
Szemünkön át befénylik-e ismét a fejünkbe?  
Hazám: sok marhának akar pár kolomp diktálni!  
Kérlek, köszönts a tavaszt! A lelkekbe engedd be!



Baranyi Ferenc  
Ballada-féle az önmérsékletéről

„Nagy pohárból is



Asperján György  
Születésnapomra

Hetven éves trotty lettem én,  
szalajtott senkiházi,  
kit nem pártol celeb remény,  
s hogy élek, gyatra mázli.

Kávéházba sose megyek,  
ott írogatni drága.  
Sehol senkit meg nem lepek,  
zord a költő világa:

csak a semmin, ha még mereng,  
nem vágyik feladatára,  
jövője nincs, múltja dereng,  
mit hurcol: sorsa sanda;

teszik, veszik, hogyha beteg,  
élők között felesleg,  
diplomája három ketyeg,  
okos nem, jó ha szebb lett. --

Ízlésből a vers kikopott,  
mindenkit űz az élet.  
Panaszkodni bice dolog,  
a vers jön s szerteszedel.

Senkiről sincs jó vélemény,

*kicsit kortyolni.*

*-Ez is szabadság!"*

*(Fodor Ákos:Is)*

Megállsz a harmadik pohárnál,  
habár harminchoz volna kedved,  
körötted bujtogatva ágál  
kórusa részeg korhelyeknek.  
„Igyál! Kupád miránk emeljed!  
Van bőven bor – s nálunk a csap!  
Szabad ma oly sokat vedelned,  
amennyit bírsz – így vagy szabad!

Szabad leráznod annyi meggyet,  
amennyi megtermett a fádön,  
jogodban áll mindet megenned,  
ha végül is befér a szádön.  
Túlgázolhatsz minden határon,  
hisz magad szabsz határokat,  
nem fékezhet béklyó, sem járom,  
de korlát sem. Így vagy szabad!"



**Szegő Judit**

**Van egy ország túl a párnáimon**

Van valahol egy ország,  
túl a párnáimon,  
egy felfedezett holtág.  
Utcáit járom titkon.

Éjjelente ifjan, s nevetve  
csillagfényes égen,  
valóságom messzire feledve  
boldogságom elérem.

Nagy ez az ország,  
végigér a takaróm alatt.  
Óriás vekni, és nem morzsák,  
a szerelemfalat.

Lepedőmön manóházak,  
s tündérek szárnya lebben.  
Itt születik a jósnak  
kicsiny magja lelkemben.

Van valahol egy ország,  
túl álom-izzadt téren,  
s mint valóságmentes valóság,  
fénylik sötét éjben.



**T. Ágoston László**  
**Mint a Tolsztoj...**

Amint ott ballagott az erdőszélen, egyszer csak mintha a nádasból lépett volna elő, ott termett előtte a Szabó Saci üde fiatalon, fülig érő szájjal, a fenekére simuló alig szoknyában. Valahogy úgy, ahogy negyven éve utoljára látta. Észveszejtően csinos, kívánatos volt, bár egy kicsit furcsán hatott a lábán a fél lábszárig érő fűben a magas sarkú cipő. No, de mindig olyat hordott, miért pont most váltott volna strandpapucsra? És miért éppen strandpapucsra? Világéletében utálta a papucsot. Azt

költőkről nem különben.  
Hátul álljon, aki szegény,  
ott is sunyítva csöndben.

Szétszórtja a hamvait,  
neki nyűg a koporsó,  
nemzetnek most sem halna itt,  
csak ki élt, mint utolsó. –

Régen sem volt sokkal különb  
a költő-születésnap.  
Regulázott a szó, a csönd,  
író ma egy se csélcsap.

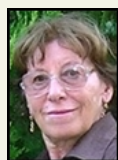


**Kolev András**  
**Mégis hiszünk**

A homlokunkra ráncot írt az emlék,  
sajgó sebekre kéklő folt fagyott.  
Szemünkre folyt magányos, téli esték  
zsebükbe gyúrnek minden csillagot.

Beszélni fáj, fullaszt sok volt ígéret,  
a csend komor, de gúnyosan nevet.  
Sóhajtozunk, hogy álmunk semmivé lett,  
s féljük, ha néz a lelkiismeret.

Mégis hiszünk, és megszületnék újra,  
időnk rabolta oly sok tévedés.  
Vigaszt keresni kőbevésett múltra,  
jövönkre nézve meglehet, kevés.



**Koosán Ildikó**  
**Tavasz**

fényteremtés sarjad, és bezárul,  
ma rügy, holnap rím nő a virágból,

átzuhan a ritmus puha testén,  
s ha másképp, ahogyan én szeretném,

bent a varázslat szétfoszlik lomhán,  
a kép, ami a szó mögött motoszkál

szétszórt fénycserep, élőben a holt,  
elhagy, élhetek, mint egy kirabolt

hír nélküli ház, dűne, sivatag,  
értelmetlen láz, fakón, mint a nap

tüze, ha beköszönt a tél; hát ne  
remélj ma sokat, nem öröme

szól a húrokon, ma én beszélek,  
suta szavak fecsegnek a szélnek,

de tavasz nyílik, ha teszik, ha nem,  
az élet ízét benne keresem

mondta, az a férfiaknak való, hogy abban szolgálják ki az asszonyokat.

Furcsa. Mégis csak furcsa ez az egész szituáció, hiszen az erdő a falu egyik végén van, a tó meg a másik felén. >>>



**Kamarás Klára**  
**Madáretető**

Az ablak előtt madáretető.  
Nem egy, hanem három. Degeszre  
napraforgómag, köles van benne,  
s hogy senki ne legyen kizárva,  
a hármaskör ablak párkánya is  
kész már a lakomára.

Az év madara nem hiába stiglić,  
jönnek csapatban enni, ahogy illik,  
de lám ez a madár,  
mindenki másat a bőségből kizár.

A cinke félve menekül,  
még a veréb is kikerül  
minden helyet,  
ahol stiglić csipdes szemet.

De lám, akár az emberek...  
ha belekötni nem lehet  
madárba másba,  
testvéreiket is kizárva,  
egyesek a magkupac tetején ülnek,  
míg mások éhen elrepülnek...

Az év madara. Szép, de jómadár.  
Magyar madárnak mondanám ma már.



**M. Laurens**  
**AKKORIBAN...**

Szétfolyt a bor a kancsóból:  
füle s oldala is csorba.  
Belesüllyedt e vénember  
az örök földi nyomorba.  
Morog erre, morog arra,  
halkan, legbelül szorongva:  
Az én időmben a világ,  
nem volt ennyire goromba!

Mert nem őrizték akkor még  
láncsal s lakással a székelyt,  
a szomszédék cigánya is,  
rajta, vígan heverészett.  
Nem volt ily perzselő a nyár,  
a napot én bátran faltam,  
fák között is friss szellő járt,  
amíg fagyaltomat nyaltam.

Szpréje nem volt a rendőrnek,  
huligánnak sem volt kardja,  
az ily elesett-vén sem volt,  
ennyire-nagyon leszarva.  
Városomban, lakhelyemen,  
ismertek legalább százan,

**Lehoczki Károly**  
**Parti sétányon**

Ez lomha vég, vagy szende kezdet?  
A hullámok a partig kigörögnek  
s mi fodrozott, békén elsimul.

Kövek között rohad a múlt,  
a sirálytetem már éppen csak sirály,  
röptének íve, amint vijjogva tovaszállt

szánalmas, mint a betonba vésett  
Éva, szeretlek! – János.  
Elsétálok fölötte, kopott betűje halálos.

A Nap is az égen túl vörösre érett,  
az ár dőréen a partra hajlik,  
kutatom, még mindig mi tart itt?

A hullám egyre csillog, loccsan,  
a volt hús szétmállik cafattá,  
a járdában a szerelem kilobban,

s a vad jelen átváltozva szavakká  
idegek mélyére hatolva  
süllyed az emlékeknek fönntartott pokolba.



**Tiszai P. Imre**  
**KÜSZÖBÖDÖN**

Ráérő időd megtúrt vendége vagyok,  
mint télvízben kizárt kutya a küszöbön,  
hálásan az ajtórésen kiszökő melegért,  
s néha egy jutalom jó falat az örömöm.

Nem érzem már a tavasz hívogató mámorát,  
a nyár tüze fagyott csontokat gyógyít,  
az ősz avar szőnyegben ad rejteket,  
jég-télben érzéketlen kóbor kutya sántít.

Kisimult a lázadások vad dühe,  
ha voltak bűnök, régen elévültek,  
nincs számvetés, most mi értelme lenne,  
mindegy már, hogy szerettek vagy gyűlöltek.

Még illatod érzem, még hangod hallom,  
érted vállalom ezt a kínzó gyötrelmet,  
küszöbödre hajtom fejem, majd kilépsz,  
érintésed vágyom, létemnek te adsz értelmet.



**Rada Gyula**  
**Elkülönülten**

Elkülönültem. A díszletek  
között lakik a csend, a néma  
titok, a por, s hej, mennyi csók,  
míg újra fel nem veri a szégyen,  
egy feltámadt méregkeverő,  
egy jövő lator a pénzváltók  
között, egy hitetlen Tamás...



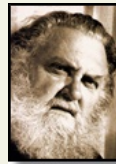
kétkeziként megbecsülten,  
mindig emelt fővel jártam.

Akkoriban minden franca  
nem rappeltek még a népek:  
kiskocsmában hunyorogtak  
bortól, füsttől, a zenészek.  
S énekeltek erős hangon,  
csak úgy zengett ott a bordal.  
Nem úgy mint ahogy mostanság:  
szájdob, egyetlen akkorddal.

Mostanára már, nehezen  
és csak nehéz szóval bírom.  
Okosságaim épp ezért,  
jobb ha zárt pofával sírom.  
S ha nem kell nekik a dumám,  
mert két fülük be van varrva,  
letojom vállrándítással:  
Én, (ki szerintük) Vén Marha.

Pest-Buda 2015. szeptember 13-16.

Már vágják az erdőt, a domb  
fakul, minden kivágott törzs  
egy stáció, egy korbács,- nem  
árt a tűrt fegyver, a gyalázat-  
ha szemben állsz magaddal,  
a törvény minden szava vád,  
szégyen és árulás ...!



1924-2013

**Csepeli Szabó Béla**  
**Intuició**

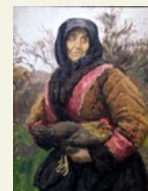
Nincs rezdülés, amelyre ne figyelnék,  
legyen bár látható, vagy láthatatlan,  
hogy megszülessék lelkünkben a Dallam,

át kell élnünk a Mindenség Szerelmét.

a vendég



*Glatz Oszkár*  
*festőművész*



vendégkönyv

következő oldal >



**Végh Sándor**  
Az elveszett gyermekek sorsa

Ragasztott plakát a remény,  
fájó derék a pokrócod felett,  
hívságos kéjt ígér fekhelyed.

Az anyját idézi a hajléktalan éj,  
éjjeli erdőben erről a félelemről,  
elveszett gyermekekről szól a remény?

Zöld, buja repkény az élet.  
Tükreit, csodáit mutogatja,  
fekszik éppen bele a csodába  
tört korlátokat idéz...

A fekhely nélküli lét összevetve,  
a hont kereső kutyák ugatásával  
teli az éjszaka, mely a ciripelő  
igazságok állandó kihatására,  
hajnali időt valóz...

Ettől aztán a hold is  
vínnyogva száll alá,  
hajnalt kíván holtában,  
emberi életéről, értékekről,  
és emlékéiről beszél.



**Lelkes Miklós**  
A szitakötők mind vadászni mentek...

A szitakötők mind vadászni mentek.  
Testük nyugtalan árnyakat teremtett  
vízfelszínen, - a tó feletti légben  
meg fényeket, e kettős teremtésben.

Egy ember futott, mint aki reméli:  
holnapra már önmagát utoléri.  
Fűszálsorok ránéztek, szétrebbentek,  
s virághullám ringatott újra csendet.

A vers ballagott: miért is siessen?  
Szépség, szabadság nem kell senkinek sem  
e tájon, s ráég lemondó időre  
belenyugvó rabszolgák barna bőre.

A vers bánta, de tudta: tehetetlen.  
Idő jött: pusztít, lármásan vagy csendben.  
Néha, rímekkel, megcsendül egy Csillag,  
s lelke, távolból, elfelejtett színt ad.

A kín bejött, a becsület meg ment, ki,  
s a fáraó nem más: egy tolvaj senki.



**Dél Tamás**  
Az egészség ára

- A veséje nem bír már el  
ennyi mérget.  
– Dialízis?
- Még egy pár szennyvíztisztító?  
Lehet, hogy rosszmájú  
és epés a megjegyzésem,  
de nem élhet meg a gyomra  
emészthetetlen szeméten!  
– Akkor vezessük ki!  
– Hova? Az ürbe!  
A naprendszerünket  
keverjük vele zűrbe?
- Szívritmuszavar is van nála.  
Már nem elég a 10-es skála,  
városokat pusztít  
minden dobbanása.
- Egy pecamakert beültethetek.  
– S közben percekig  
megállítjuk rajta az életet?

- Vérkép?
- Mivel a NASA segített,  
hogy gyümölcs helyett  
áttérjünk a tablettákra,  
s belevitt minket  
a fegyverkezési hajszába;  
így kóros lett a vitamin-  
és a vashiánya.
- Legyengült immunrendszer.  
Soroljam?:  
pestis, spanyolnátha, H1N1...
- De járványra mindig van ellenszer!  
– S nem tartasz tőle,  
hogy autoimmun betegség  
lesz belőle?  
S kiderül rólunk,  
hogy eddig is csak  
kórokozók voltunk?



**Fővényi Sándor**  
Szanálás

Majd  
ha végleg összeomlik alattunk hitvesi ágyunk,  
és a bontásra ítélt házból csak a falak maradnak,  
az ablakokon befúvó szél a törmelékben matát  
kibontva az újságpapírokba csomagolt nippeteket,  
a nagymama sárga ronggyá fakult csipketerítőit.  
Apád bólogató kutyája kicsavart nyakkal hever,

A vers tudta ezt, s azt is: mennyi szolgálta  
képzelt Napisten térdeplő robotja!

A tó felett szitakötők vadásztak.  
Fel-felillantak szivárványos szárnyak.  
A kéken átaranylott fű kalásza,  
de ki vágyott Szépségre, Szabadságra?

Már csak a vers. A tóparton a papság,  
haszonleső had, Napisten parancsát  
hirdette, de rejtőző kalmár hitben,  
a markolás lett az egyetlen isten.

A vers tudta, hogy útjai a fénynek  
az ismeretlen végtelenbe térnek,  
és álmódott: szépséget, szabadságot.  
Áthajlottak felette fű kalászkok,

s felszikkasztó szitakötős varázslat  
ringatta csendjét kéknek, égi nyárnak,  
s váró Csillagnak, mely - eszmeként - Isten,  
s ideje eljön ébredő szívekben.



**Bokros Márta**  
**Ébredés**

Fel a relaxát,  
gyere be, reggel,  
gyere be, nap.

Épp csak felkeltem,  
s már készen áll a  
fényáradat.

Tavasza van, teljesség,  
ragyog a mindenség  
ismerős, meghitt zuga,

ággörbület szép mosolya,  
háztető barnálló sora,  
úthajlat íve, álló autó,

nem siet ő se, ráér,  
minden éppen odaérkezett,  
ahol van.



**Soós József**  
**HAJNAL A KERKA-PARTON**

Dereng a reggel.

A város fölött  
fények bordáin  
feszül az éjszaka,

egymásra  
könyökölnek  
álmos sugarak.

Szél csípkedi  
a friss levegőt,

amit gúnyból hagytál itt, hogy torzómként lássam:  
akkor én az udvarra hordott keserű emlékek  
között kutatva hallgatom, a tépett szélű tapéták  
száraz nyelvükkel hogyan lefetyelnek egy másik időt.  
És mint valami elaggott guberáló, rájövök,  
hogy tán` semmit sem érdemes magammal vinnem,  
már csak az elmaradt ölekezéseinkről sohasem  
készített képeket keresem egyre eszelősebben  
törött fiókok, tátongó szekrények ásító mélyén  
a puha port tapogatva, ami valamikor én voltam.



**Kő-Szabó Imre**  
**Eltérő páros**

A pokrócot árnyékba vitte és újból lefeküdt a strand egyik  
gyepén, távolabb a medencétől. – Aludni akarok! – mondta  
önmagának Zalai Károly, aki nemrég töltötte be harmincadik  
életévét. Nem jött álom a szemére. Gondolatait sem tudta  
összefogni. Hiába volt minden igyekezete. Aztán kitalált egy jó  
játékot. Sokan járkáltak körülötte. – Figyeld a női lábkat, de csak  
térdig szabad! – mondta egyszerűen. – Ki kell találni. Hány éves,  
csinos vagy nem? Izzalomba hozta Zalai Károlyt ez a játék.  
Kezével megtámasztotta homlokát úgy, hogy csak egy bizonyos  
magasságig látott a földtől...

Tovább a teljes szöveghez>>>



Glatz Oszkár: Birkózó fiúk.



**Király Gábor**  
**A pásztoróra**

Virágpárfüm hajbalzsam  
Szellő árnyék kurta fény  
Cipő gyorsan kabát halkán  
Sűrű légzés langy erény  
Loppal léptek arc pirul  
Surran szoknya ágyilepel  
Zsenge mosoly lábfej simul

tűnik a köd  
a Kerka fölött.  
.  
Halványzöld  
vízben aranyparázs, -  
néhány  
elrajzolt levél talán.  
.  
Csöndül a város,  
sóhajt a lég,  
.  
hallom a hajnal  
lány énekét.



**Köves József**  
**Trunk Tibor házassága**

Volt egy kis kérés, másfél szobás lakótelepi a József Attilán. Nagyon szerettem. Akadt benne minden, amire szükségem volt: ülőkádas fürdőszoba, kis felszoba, amit én hálónak használtam, éppen csak elfért benne egy éjjeliszekrény meg egy ágy, és egy szobainas a ruháimnak.

És egy nappali, öreg ülögarnitúrával, ami Hédi nénitől maradt rám, akárcsak a lakás is.

Hédi néni olyan volt nekem, mint egy jó nagynéni, pedig nem is volt rokon semmilyen ágon. Hédi néni csak úgy volt. Jött, leült beszélgetni az anyámmal a konyhában a hokedlin, közben segített kifejtetni a borsót a leveshez, megsimogatta a fejemet, és el...

Már huszonéves voltam, és tökig árva, amikor Hédi néni is elhunyt, és számomra meglepő módon, meg nyilván mert senkije sem volt, rám hagyta a másfél szobát a bútorokkal, és még némi készpénzt is hozzá.

Tovább a teljes szöveghez>>>>



**Pethő N. Gábor**  
**A szorongás**

A szorongás rohadt nagy grizzly,  
a gyanútlan vándorra vetve magát,  
véres cafatokkal szakít belőle, majd magára hagyja.

A szorongás egy lámpa, ami kialszik,  
mikor éhség úzta vadkutyákkal teli  
sikátorban találod magadat.

A szorongás az a kétszövegű puska  
Hemingway szájpapján,  
ami az utolsó lövésre vár.

A szorongás üres bankszámla,  
és másnap pengeéles bozótvágókkal jönnek,  
hogy levegyék róla a remélt szajré.

A szorongás az a tudat, hogy elcsesztél valamit,  
nem tudod mit, mikor és hol, -egyre sikálod  
a tested, mégis mocskos maradsz újra meg újra.

A szorongás annak a denevérnek a feje,  
amit Ozzy Osbourne leharapott,  
és a színpad közepére köpött.

A szorongás végtelen idő a műtő előtt,

Kósza árnyék éjmeder  
Ágyelőke fulladás  
Zuhany forró rózsavíz  
Időgondok végvarázs  
Cipő lassan utóíz  
Lassú légzés tarka fény  
Elmerengés sárga busz  
Sűrű kávé cigi igény  
Szellő emlék bús bajusz



**Bodó Csiba Gizella**  
**Telihold**

Az ég medálja ragyogott,  
Felhő-keblek közé csúszott  
Ahogy elszakadt fényszalagja,  
Füstcsíkok kapkodtak utána,  
Mit hideg ösztökélte kémények  
Szája fújt füstölögve.  
Egy csupasz ág szétzilálta  
A hajnal festette képet.  
Hideg pezsgő a pohárban,  
Fotelba süppedve meleg szobámban  
Köszöntöttem e tárlat-megnyitót,  
Mi az égi képeknek szól,  
Mit minden hajnalban cseréltek  
És én hálát adtam az égnek,  
Hogy gyémánt követ megmutatta.  
Holnap talán a Marsra,  
Arra a halvány rózsaszín kvarcra  
Irányítja reflektorát,  
De lehet, hamvadó gyertyák  
égetik a csillag-csillár  
Vibrálón rezzenő gyöngyeit.  
A látvány-teríték fényűző.  
- Nem kell, hoznom a reggelit.



**Pethes Mária**  
**AMIKOR**

amikor fekete felhő hártyán elvonul  
az orkán derengő fény számolja meg  
a fákon maradt virágokat opálos ujjával  
rámutat az esélytelenekre s azok  
másodpercek töredéke alatt lehullnak  
haj mennyi meddő álom a fűszálak között

amikor a szélvihar késével összekaszabolt ég  
alatt ájult ágak szőkevény szirmok borítják  
az utat a fasorban az idő tépett zászlója lebben  
és eső után a rozsdás elcsépelten egyszerű  
formákat firkál a kerítésvasra terméketlen  
túlzásokban szünetel a folytonosság

amikor madarak torkára fagy a félelem csak  
a megközelíthetetlen mosolyával érkező  
déli szél hoz enyhülést és este amikor a város  
zsibbadt idegdúcaiban nehezen gyúlnak ki  
az átázott csillagképek szórtan homályban  
rólad álmodik a búcsúzásra eszmélő kert



rimánkodva a Mindenhatóhoz,  
Akihez megtértél - ezen az áron.

A szorongás a Halál röhögő,  
szadizmusból mézárló,  
lélektelen bérgyilkosa.

A szorongás, akármilyen gyors vagy,  
vánszorogva is könnyedén beér,  
és vigyorog, mint Joker a Batmanben.

A szorongás egy kurva pocsolya,  
amibe arccal lefelé befulladsz,  
eszméletlenül.

Budapest, 2017-01-10



Glatz Oszkár: Favágó.



**G. Ferenczy Hanna**  
**KIKÖTŐ**

1926-2007

Vasmacsák ülnék  
a hűvös iszapban,  
acél láncot morzsol a tajték -  
narancs színű égen  
ó - arany alkony  
lomha hajókat ringat a szél.



**Thamássy Nagy Géza**  
**Töröm a pálcát**

pálcát török  
fejem felett  
s magamat ítélem el  
ha kell élethalálra  
bár nevetsz rajtam -  
álmban meggondoltam -  
élnék még veled.



1955-2016

**Bárdos László**  
**Többes út**

S ha ez az egy mondat nem teljesül be?  
Nem hihetek-e egyszer más iránynak?  
Mely föltekintő karóként nem üt le,  
hanem eltaszigál, hogy messze lássak?

Három az út vagy ötszáz, víz a szintje,  
alám rendelten ezer sorsot intéz,  
de némely szó fejem súrolja szinte,  
és röpte gyors, szintbeli áttekintés.

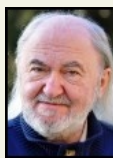
Kilát minden torony, lendül az égnek,  
egyikük sok hangon hív, hogy kövessem,  
de amint egy szónak utána nézek,  
utam rábír, hogy lássak rövidebben.



**Kajuk Gyula**  
**A PIROS VÖDÖR**

A döntés kérlelhetetlenül gördült végig az államapparátus  
összes szintjén, mint egy hernyótalpas tank. Az ósdi városnegyed  
házai halálra ítéltettek. És a gépek a kitűzött időpontban meg is  
jelentek. A kis földszintes házacskákkal a bulldózerek tolólapjai  
végeztek, az emeletes polgári villákat a főfalakat bedöntő óriási  
acélgolyók döntötték romba. Egyetlen épület maradt épen, úgy  
tűnt, merőben véletlenül. A bontásért felelős mérnök megesküdtött  
rá, hogy a házat csak horribilis költséggel lehetne szanálni, mivel  
alatta folyóhomok réteg van, ami elnyelné a bontásra odavezérelt  
értékes masinákat.

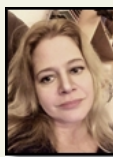
Tovább a teljes szöveghez>>>



**Nógrádi Gábor**  
**HÚSVÉTI BÁRÁNY**

A békétekhez mindig áldozat kell?  
Kanizsáról jött Kántor úr haza,  
s egy ládikában – bégető csomag –  
hozott magával, épp Húsvét előtt,  
bőrében még Ilonka illatával.

Kató ölelt, Kántorné hallgatott.  
Az asztalon sorakoztak a kések.  
Én is feltámadok?



**A. Turi Zsuzsa**  
**Szakítás**

Kávézó- faasztal- lámpa  
Szemedben-szememben-lándzsa  
Teagóz- suttagás- átok  
Elnyomott- legyőzött -álmok  
Fapadok-pincérek- emlék  
Szétzúzott- kifacsart- egység



**Hajdu György**  
**KÉT NÉGYSOROS**

Minden ami van létező  
hiánya valami másnak.  
Szavam a csöndből ébredő  
nyújtózása a vágynak.

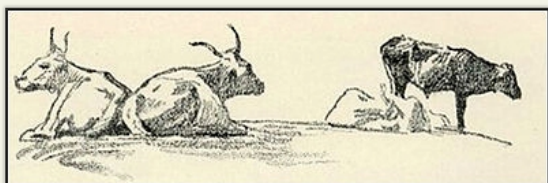
Megfeszül a tér a tárgyak között,  
finom hálóján a szó fennakad.  
Elhalt lépteid csöndfalába  
épülök be. Déva-várba.



**Fetykó Judit**  
**Berti meg azok a dolgok...**

34.

Kilencvenhat nyarán Lóránt ott volt Budapesten a határon túli magyar polgármesterek találkozásánál. Felesége vitte el az akkor már nagybeteg férfit. Felszólalása után azonnal hazaindultak. Bertiben felszakadtak az apja halála körüli események, hiszen Lóránt is augusztus közepén halt meg. Nem ment el unokaöccse temetésére. Már nem bírta azt a megpróbáltatást, hogy a fiatal koporsójánál álljon. Eszébe jutott az öccse, aki felesége halálakor azt kiáltozta: bolond az Isten! Mért nem engem vett el?



Glatz Oszkár: Vázlat.



**Debreczeny György**  
**milyen jó**

*kollázs*

milyen jó  
jógaórára menet  
a napfogyatkozás  
a dűnnyögés  
a lélek üdvéért

múltam fölött a guru  
vizuális költemény  
igazoltnak hiányzik  
a pillanat  
épp Buddha söréből iszik

tükörképek  
szólnak hozzám  
azt mondják  
mintha mindenhol  
hideg lenne

Szavaid- szavaim- szűrnak  
Árnyékok- hosszúra- nyúlnak  
Átadok- aláírsz- vádolsz  
Vádollak- gyászollak- gyászolsz.  
Tányérok-kabátok- ablak  
Kapaszkodsz-elengedsz- hagylak.  
Ismerős – gerincív – vége  
Idegen- magányban – béke.  
Elynomott- szabadult- kínok  
Szeretnél- szeretlek- sírok.



**Péter Erika**  
**Eltékozolt lapok**

Foszlott papírköteg  
– padláson hever –  
lehajlok, hogy újra  
kezembe vegyem;

apróbetűs kötet,  
szövege monoton,  
anno átlapoztam sok  
rossznak vélt oldalon,  
hogy minél hamarabb  
a könyv végére érjek,  
ám a kihagyott lapokon  
rejtőzött a lényeg,

felemeltem volna  
újraolvasásra,  
de szétporlott,  
s nem lesz  
reprintkiadása.



**Demeter Zsolt**  
**Siculicidium**

*feleségemnek*

A kérdések és jókívánságok  
piramis kövekként  
épülnek szívedben  
a Tekse lábánál fekvő  
családi ház dűnyhája  
illatot hasít lelkedbe  
belevánszorog a honvágy  
tűnődve állsz  
Csala tornya ismét vérzik -

hamuban sült  
madarat álmodik  
fénydarabot  
körhintán a szél.



**Nyakó Attila**  
**Húsvét a körúton**

a lélek kedvéért  
van napfogyatkozás  
a nap kedvéért  
lélekfogyatkozás  
és jógaóra

milyen jó  
hogy helyben vagyunk  
a van partján  
nem kell sokat  
mókázni vagy hajókázni

a lélek üdvéért

Reggelire jó fokhagymás parasztkolbászt szántam,  
PH-érték kiverte a főbiztít a számban.  
Meglocsoltam pálinkával, hogy ne hervadozzék,  
Hú, de üres körülöttem minden villamosszék!

Tojásaim rendezgetem, s valamit nem értek:  
Lányok, lányok, miért vagytok velem oly kimértek?  
Pedig legszebb egyenruhám ez, amiben vagyok,  
Suhan velünk a Combino, zöld nyakkendőm ragyog!

Az a diszkrét hányásfolt sem látszódnak már rajta,  
Szolgálati nyakkendőm korrekt mód takarja!  
Még az égbolt is kiderül Húsvét áldott napján,  
S táncot lejt a körúti fény makkos cipőm lakkján...

## Asperján György



## Petőfi magatartása...

Petőfi Sándor 1847 januárjában az összes (addig született) költeményének kétkötetes kiadványába előszót írt. Addig olyasmi, hogy csupán négy évre visszatekintő viharos költői pályájának termését összegyűjtse és ismert verseit ismét az olvasók elé bocsássa, teljesen ismeretlen fogalom volt. Petőfi mégis megtehetette, és a kiadó vállalta a kiadást, mert tudta, hogy az ifjú költő műveire van érdeklődés, a kinyomtatott könyveket el lehet adni. A költemények újbóli megjelentetéséről Petőfi hosszan alkudozott a kiadóval. Kellott neki a pénz, ugyanis a magyar irodalomban ő volt az első, aki nem jussolt semmiféle birtokot, és kénytelen volt a verseiből megélni. (Csokonai is megpróbálta, de mire adakozásból megjelent két kötetben munkásságának színe-virágja, a költő tüdőgyulladásban, 32 évesen meghalt). Petőfi rendkívül ismert alkotó volt. Nem véletlenül, mert az összes irodalmi jellegű lapban állandóan forgott a neve, nem feltétlenül pozitív kicsengéssel. Az előszóban, a többi között, ezt írja: „Az én életem csataterén folyt, a szenvedések és szenvedélyek csataterén; a régi szép napok holtteste, meggyilkolt remények halálhörgése, el nem ért vágyak gúnykacaja s csalódások boszorkánysipításai között dalol feltébolodottan múzsám, mint az elátkozott király leány az Óperenciás-tenger szigetében, amelyet vadállatok és szörnyetegek őriznek”.

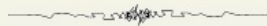
A költő nem túloz, őt veszett kutyafalkaként űzték a kritikusok vadállatok és szörnyetegek következettségével. Petőfi volt az első „celeb”. Őt mindenki figyelte, mert akarta, hogy figyeljék. Minden tekintetben eredeti akart lenni. Eredetien öltözködött, már arról felismerték, eredetien gondolkodott, és főként eredetien verselt. Az a fajta nyíltság és őszinteség, amelyet minden tekintetben képviselt, addig teljesen ismeretlen volt a magyar irodalomban. Kritikusai, és tegyük hozzá gyorsan: habzó szájú irigyei mindenért támadtak, a legvadabb helyzetekbe belehajszolták. De Petőfi e miatt nem kesergett. Minden elébe dobott kesztyűt felvett, és egyenesen a sértő arcába vágta. Minden őt támadó írásra válaszolt. Védte magát, és nem fáradt bele. Védte a gondolatait, védte a verseit, sajátos esztétikáját. De védte a ruházatát, a magyarságát, szerelmi érzéseit, haza-felfogását, kitakarózó nyíltságát, plebejus születését.

Kevés támogatója volt, annál több ellensége. Elsősorban azért, mert ő mindig és mindenben az olvasóhoz fellebbezett. Az olvasók pedig mindezt visszaigazolták az érdeklődésükkkel. Lírája közügy lett, közvéleményt formáló tett. Hihetetlen önbizalommal hitt önmagában. Le mert írni olyan mondatokat a romantika századában, amitől sokaknak égnek állt a hajuk: „Bátran ki merem lelkiismeretem ítélőszéke előtt mondani, hogy nálam nemesebb gondolkodású és érzésű embert nem ismerek s én mindig úgy írtam és írok, amint gondolkodtam és éreztem”. Igazat mondott, valóban úgy érzett, ahogyan írt, de ezt mások (utána sem) merték megtenni (egészen Ady Endréig és József Attiláig). Az ilyen kijelentésekkel tápot adott az őt kritizálóknak, mert világossá tette, hogy ő nem olyan, mint ők, ő különbözik mindenki mástól, és a zseni jogán teszi, amit tesz. Rá mindenki irigy volt, ő senkire sem. A legjobb példa erre, hogy amikor értesült Arany János Toldijának díjazásáról, elkérte a kéziratot, s rögtön olyan verset és levelet írt a szalontai jegyzőnek, amivel az ismeretlen költőre irányította a figyelmet, és természetesen állásfoglalásával önmagára.

A szabadságharc idején a leghatékonyabban, tollal szolgálta a forradalom és a harcok ügyét. De ez is fájt haragosainak, sőt még a barátai is ellene fordultak: nem elegendők a szép és nagy szavak, rántsa csak ki rozsdásodó hüvelyéből a karját és



haladjon legelől a küzdőtéren. Megtette. Petőfi az elsők között ismerte fel, hogy az elcsendesedett Európában a forradalom és a szabadságharc elveszett, Mezőberényben imádott Juliskájával már azon töprengtek, hogy merre és hova volna jó visszavonulni, amikor megjelent a jóbarát, Egressy, a színész, és magával vitte Bemhez, az akkor már életveszélyes Erdélybe. Nem nyughattak addig, amíg jóslatai be nem teljesedtek. Akkor könnyeiket ontva megnyugodtak, szentet és mártírt alkottak önmaguk számára. Nemzedéke és az utána következő nemzedékek pedig elvesztették legnagyobb költőjüket, aki méltán el tudta volna siratni elbukott nemzetét, ébren tartva a nemzeti érzést és öntudatot, amely talán megmenthette volna Magyarországot a kiegyezéstől, amely átmenetileg jó megoldásnak tetszett, de Petőfi biztosan tudta volna, hogy hosszabb távon nemzeti tragédiával jár.



.....

# Szabó Lőrinc



## Óriás szív

Zúg, repes, árad a tücsökgzene,  
nem tűri, hogy gondolkozz: üteme,  
szent ragály, elkap; mint már annyiszor!  
Miért tetszik úgy? Oly szegényes, oly  
együgyű és monoton ezeknek a  
kis férgeknek öröme-bánata.  
Miért tetszik hát? Talán mert olyan  
eszélösen-gépies, oktalan,  
mert olyan örült - az, az örület,  
az fog meg benne: vadak, négerrek  
csörgőit rázza oly szörnyű indulat,  
ahogy itt ez a sok tücsök mulat:  
képzeld, barátom, valakit, aki  
tavasztól őszig csak duhajkodik  
s napi húsz órát dalol a maga  
módján: szívében milyen mámore  
lakik a létnek! Lehet primitív,  
isteni az, óriás az a szív!

## Dunántúli idillek, VI.

Szokatlanul nyugalmas most a reggel,  
az úton csak vigyázva járhatunk, mert  
a hajnali eső arany csigákat  
vert le a fákról. Tisztább vonalakban  
sorakoznak szemünk elé a dombok  
és - azt hiszem - mikor visszalehelli  
a langyos föld a hajnal puha könnyét:  
oly eleven színek lobognak, oly szent  
dallal úsznak lelkünkön át a tárgyak,  
hogy e fényre-ébredt csodálatosság  
előtt az ember kínja szertefoszlik  
s nem is magunkat, nem idegeinket  
érezzük zsongani: oly mély gyönyörre  
sűrűsödik az élet, hogy ilyenkor  
hajam az erdő ruganyos hajával  
összefolyik, karom ölelve nő a  
kék láthatárba, mellem eke vérzi,  
hangom a szél harangja s az örök Nap

## Táj épül, omlik

Táj épül, omlik, gyúl, gőz-síp hasít  
a tücskös éjbe, fátyolbimbait  
bontja bodor füst, s hold, ezüst virág,  
nyíl a felhők közt, arc, más arcon át,  
jön, itt van, már nincs, erdők, városok  
örvénye forgat: én magam vagyok  
a kép s a keret, s évek, negyvenöt,  
lobognak körül, s mindegyik mögött  
ott a többi, ott cirpel, ami csak  
enyém volt, vágy, vagy boldog pillanat,  
minden elérhetetlen messzeség,  
minden kétségbeejtő veszteség,  
mind, ami voltam, pénz és szerelem  
és halálvágy, és ami sohasem,  
az is, kétely, játék és képzelet,  
a zűrzavar, amit most rendezek,  
hogy értsem magam, s hogy megértsetek:  
örök véget és örök kezdetet.

## Éjszaka

Ázott fák közt borzong az este,  
rablók settengenek körötted,  
hallgat a fűjáró tücsök,  
ropogva nyújtózik az erdő.

Kövek másznak ki az utakra,  
sötét remegés a világ,  
sietnél, de tétova lábad  
bátortalan tapogatózik.

Megállsz, csönd, semmi, hátrafordulsz,  
a csönd szívedbe merevül  
és istenhez siklott a lelked,  
ha egy-egy ág a hajadba markol.

## Erdő

kacag elragadtatott szememben.

## Harminc év

Nem vagyok kész? vagy összedőltem?  
A szeretet s a gyűlölet,  
melynek száz keze épített,  
alszik vagy meg is halt köröttem.

Ki javítja meg, ami gyenge?  
Talán nincs is rajtam földél,  
hisz túlsok az eső s a tél  
nagyon is bejár életembe.

Sötétben nézem magamat:  
valami mindig török-omlik.  
Tégla? üres dísz? - nem tudom,

de tanulásnak megmarad,  
hogyan az épülő ház s a rom  
egymáshoz mennyire hasonlít.

## Életrajz

### Miskolc

Miskolcon többször laktunk. De alig  
emlékszem rá... Tűzijáték vakít:  
avasi ünnep? Egyszer egy hatost  
kaptam egy nénitől! És villamost  
ott láttam először, s - mint csöpp gyerek -  
óriási búzavásárteret.  
S mit még? Majálist: lacikonyha, tánc!  
Hogy bámultam a viccmondó cigányt!  
És látom a Szinvát is: a fa-híd  
alatt, a mélyben, fáradt hajjait  
keskeny szenny-csík görgette meredek  
házfalak közt; de a széles meder  
hogyan megtelt, mikor jött az áradás!  
S a környéket: egy-egy kirándulás  
néha ma is idéz benneteket,  
kék-zöld mezők, Tapolca, tó, liget,  
Miskolc határa... Szülővárosom,  
sose lesz szemed kóbor fiadon?



Glatz Oszkár: Akt.

ITT VAGY ITTHON!

Fekszem hanyatt,  
fejem alatt  
föld méhe háborg,  
nézem a felhőt  
és lent az erdőt,  
e néma tábornok,  
mely véd sötét  
dárdáival  
s ha betakar  
fekete árnya:  
elcsönDESÜLNEK  
zúgó szívemben  
a gondok is,  
alszom s alusznak  
alvó húsomban  
a csontok is.

## Ellenségeimhez

Az leszek, amivé ti tesztek,  
ellenségeim, ti nevelték!  
A hazugság s gabszág, amit  
túrnöm kell, mind csak kitanít:  
ti magatok készítitek  
iszonyú fegyvereimet.

Nem vagyok már a régi jámbor,  
ki félt a saját igazától  
és hogyha kés szaladt belé,  
sirt s vérzett, de csak befelé,  
vér s könny másra kell már nekem  
és mindenre emlékezem.

Tudod, mit tettél velem... akkor ?!  
Emlékezz, gaz, s irtózz magadtól,  
irtózz, bitang: bűnöd tovább  
nőtt a néma éveken át  
és amit törleszteni kell,  
már sokakkal számolod el!

Hiába az erőd, a pénzed,  
én több vagyok s messzebbre nézek,  
még tûrök, és még hallgatok,  
de már nem vagyok rabotok,  
kínom már nemcsak az enyém,  
egy egész ország vagyok én.

Még várok, még csak készülődöm,  
szeretném, hogy a béke győzzön,  
de ha kell, a fegyveretek,  
az fordul már ellenetek:  
sorsotok lesz, amivé tesztek,  
vigyázzatok, mert ti nevelték!

## A nagyhídon

Néha megálltam a híd közepén.  
Lent vágányok, tolatás. Feketén  
dübörgött messziről a gyorsvonat,  
affölé álltam. Hósi pillanat  
volt ez, csábított a képzelt veszély!  
Kis agyamat feszítette a vér.  
És a gép jött. Ismertem savanyú,  
fojtó füstjét; de valami iszonyú  
parancs lökött, hogy ott maradjak és  
ne győzzön rajtam undor, reszketés:  
éreztem: korlát, vashíd megremeg,  
villámló kráter fölött lebegek,

Szinte roskadnak a gyümölcsfák,  
fekszem hús lugasuk alatt,  
mindegyik egy kis zöld menyország,  
és nézem a madarakat.

Dél óta fekszem, mozdulatlan,  
csak a szemem jár szertesztét;  
rigó rebben, vele röpülök,  
füttyül, füttyülöm énekét.

Fölöttem egy kis cinke végzi  
légtornász mutatványait,  
új diót bont amott a harkály,  
a fecske rajban búcsuzik.

Suhogva, zengve, csicseregve  
ujjong körül a délután;  
az undor elől menekültem  
s megváltó béke várt reám.

Az ember elől menekültem,  
hivtak a madarak, a fák,  
és most lassan kilop magamból  
e füttyös, tiszta túlvilág.

Míntha süllyednék vagy repülnék,  
oly könnyű vagyok, oly nehéz,  
minden érzékemet behunyja  
a csodálkozó feledés.

Míntha halálom volna, oly nagy  
e boldogság, oly igazi:  
nem bírja el gyönyörűségét,  
olyan új s idegen neki:

és költöget: alvó zenéje  
az éber szókat keresi:  
boldogság, hogy lehetne mindezt  
valakinek elmondani:

valakinek, a hihetlent,  
valakinek, akárkinek,  
nem is szóval, - egy szembe nézni,  
megfogni némán egy kezét!

S mint mikor egy szomorú ember,  
kit jó hír nem várt sohasem,  
sirni kezd valami örömtől  
boldogan és gyerekesen:

vagy mint ha fojt a megdagadt szív  
s indul az oldó áradás:  
hirtelen fölébreszt egy édes  
és nyugodt megaláztatás.

Az ember elől menekültem  
és mikor kellett valaki,  
mégiscsak az embert idézték  
alvó magányom szavai.

Kétszer magány, hogy mint magamba,  
fajtamba is zárva vagyok,  
gyűlöletes e dupla börtön,  
de minden más kitagadott.

Ember vagyok és kell a csorda,  
oda kell bujni melegért,  
kell a meggyűlölt rokon-állat,  
ki valahogy mégis megért.

füst, korom burkol, vízgőz, kattogás,  
ég-föld egyetlen omlás, csattogás -  
de kibírtam!... Hálísten, semmi baj,  
tovaszáguldott a vonat, a zaj,  
s én, bár szívem rémülten dobogott,  
büszkén megvártam még egy vonatot.

### Közjáték: a tücskökhöz

Hajnalodik. Megyek aludni. Dzsosz  
a zenétek, tücskeim! Csakhogy ez,  
a bennem szóló, az emlékeké,  
mely szétcsap a négy világtáj felé,  
még gyorsabb! és túlzeng benneteket!  
Jó mulatást! Isteni kedvetek  
csak elkezdte az ős varázslatot:  
a többi már maga jött: itt suhog  
köröttem minden boldog éjszaka:  
gyűlnek az árnyak, örök muzsika  
hozza, kíséri őket, s mennyi év,  
mennyi táj, mennyi drága, régi kép  
vágynak még megszületni: Debrecen,  
Balassagyarmat Budának üzen,  
Tiszabecs kérdez, Egyiptom felel,  
Splitet a Tátra szivemben éri el:  
életem beszél, s ahogy hallgatom,  
mondom, amit mond. Holnap folytatom

### KIVÁNCISISÁG

Aki hurcoltál összevissza,  
Kiváncsiság, gyalázzalak?  
Tudom, hogy miattad ragadt  
rám az utak bogánca-piszka,

de mégis én vagyok a tiszta  
s te a lélek szent éhe vagy,  
hit fölött és kétely alatt  
istent akaró ateista.

Kiváncsiság, éhség, kísérlet,  
te vagy bennem a hit, az élet,  
amely mindig új utra indul,

mert folyton bukva sem hiszi,  
hogy ne volna még valami  
érdemes minden eddigén túl.

### Legyünk mi is egyszerű emberek

Bizonyos, barátom, hasztalan volt minden. Az örök  
hegyek türelmes homlokán tavaszi díszet  
öltött az erdő. Istenek szerszáma, szócsöve  
voltunk mi eddig. S látod? -: belemarnak újra már  
a duzzadó talajba az ekék szent fogai,  
kolompos ökreit napos dombokra tereli  
az izmos hajcsár, kalmár nép zsidong az úton:  
kürthatatlan nő az ember és a kis virág.  
Érzed, mily idegen nekünk a föld? Az égi hang  
elnémult és bennünk is néma már a kürt,  
az isten kürtje: elvesztettük a hiú csatát.  
Szemünkbe hullt a napfény s összetört, nem érdekel  
már semmi, semmi... Nem baj! Én is azt hittem: csak én  
jelentek, én vagyok az érték. Jöjj ma még velem,  
jöjj, látogassuk meg a változatlan istenek  
oltárait, s hallgassuk, hogy dobog föl a mezők  
munkás szívében a csirázó öntudat. Ne hidd,  
hogy elveszett az igazi csata: talán az égi hang



És már megyek, vissza, a völgybe.  
Visznek gyors órák utjai - -  
Falu; már itt a város; este,  
emberek, harsog a mozi;

olcsó kéj, plakát, rajta démon,  
amint bugyira vetkezik...  
- Tetszik, nem tetszik, itt vagy itthon,  
pról...ldog itt!

### Csak ami Volt

Tűnt évek óre, add áldó kezed,  
s kalauzolj, édes Emlékezet!  
A jelen? Nincs. Csak az Van, ami Volt,  
csak amit megjegyeztél. Az Ipolyt,  
azt ma is látod! És a bőbitás  
nádszálát, melynek kicsi volt a ház,  
amikor hazavittem. És a sok  
forgót, örvényt. Télen a farkasok  
nyomát a hóban. Nyáron a fűzet  
s az árnyát s élő tükrét, a vizet,  
mely áll, ha fut is, és fut, noha áll,  
s mint az Idő, oly tréfákat csinál.  
Sok mindent megőriztél: meredek  
partot, ahol hasaltunk, az öreg  
kotlót, aki kacsákat kelt ki... Nyiss,  
nyiss most ablakot rájuk, drága, friss  
képeid aggasd körém: életem  
be gazdag vagy, mihelyt emlékezem!

### Ipoly füzei

Ipoly füzei, karcsú, szép füzek,  
s ti, öregek, roskadtak, görcsösek,  
tele friss hajtásokkal, szeretem  
nézni: sok forgó leveleteken,  
mely kócos fűrtökben a vízig ér,  
hogy villózik egymásba zöld-fehér-  
szürke fényetek. Ennyi csak, ez a  
kis színjáték, mit a part vándora  
töletek kaphat. Kilométerek  
múlnak, gyalog, csónakon, s titeket  
lát csak a szem, horgászok bús sorát,  
mely nem a halat nézi, csak magát.  
Nyáron zöld bánat, ősszel halk tüzek,  
szeretlek, csöndes szomorúfüzek:  
ti ettettétek a nyulaimat,  
ti adtátok első sípjaimat,  
s alig pettyezte gólyahír a gazt,  
barkátok már hozta az új tavaszt.

### NEM NYÚLOK HOZZÁD, CSAK NÉZEM, HOGY ALSZOL

Úgy közeledem hozzád, lopva, félve,  
szívenütő és vonzó rettegéssel,  
mint óvatos sün alvó viperához.  
- Nem, nem, bocsáss meg, kedves! Nem tudom,  
miért gyötör ma ily hisztérikus  
és gyáva vágy, hisz oly szelíden alszol,  
mint ártatlan virág az éji réten,  
és álmodban is úgy játszol velem,  
mintha a gyerekekkel játszanál.

Nem nyúlok hozzád, csak nézem, hogy alszol,  
kitakarózva, önfeledten... Óh,  
hadd szívjam messziről hajad szagát,  
hadd nézzem élő csontjaid s husod

csak új és jobb fegyvereket parancsol gyengülő  
kezünkbe. Jöjj, és holnaptól kezdve legyünk mi is  
egyszerű emberek, mint ott azok, akik a friss  
venyigét kötözik s kiket Ananké ujjá véd.

### KACÉRAN ÉS ELLENSZEGÜLVE

Mióta tegnap megcsókoltalak  
s te kacéran, de csak egy pillanatra,  
aztán megint ellenszegülve telt  
térdeid közt hagytad remegni térdem - :  
előttem állsz, lobogsz, és gondolatban  
csak hátrahajlott kis fejed, csukott  
szemed, és ízes ajkaid gyümölcsét  
látom lezárt pilláimon keresztül;  
csontjaidba süllyedtem, két szemem  
ellopta arcod rajzát, remegő  
ujjaim még ma is húskban őrzik  
mellednek puha gyönyörét, hiszen  
életed úgy az életembe áradt,  
hogy elvesztettem magamat: egész  
tested testemben él s én öntudatlan  
nyújtózom el lobogó ereidben.

### MEZTELEN

Mennyi vágy volt, hit, cél, titok,  
s mind sorban hogy levetkezik!  
Minden nő meztelen.  
Így szebb? Így igaz? Kedvtelen  
nézem az elfogyó napot  
s ami következik.

Elég, hogy a szemeim élnek  
és néznek messziről, világ.  
Az ifjúság szép cifraság  
s győzelme után szívnek-észnek  
sírátja a leleplezésnek  
nem-sejtett bosszuját.

Elrontott a kaján varázsló  
mindent, ami volt s ami lesz.  
Tudom, mi mi, és hogy a nagy  
rejtély örökre az marad.  
Uj vágy, új hit, ujszínű zászló?  
Játék, fölösleges.

A tudás unalom; az újat  
csak a kezdet találja ujnak  
egy darabig;  
mindenkiben fölkel a nap,  
de mindent csak az alkonyat  
mutat meg egy kicsit.

Folytatni? Munka, nők? - No és?  
Nem több, amit cserébe ad  
érte az életünk?  
Megszégyenült és nem marad  
utitársnak többé velünk  
a tündér tévedés!

Élni lelkennek semmi kedve,  
olyan beteggé gyógyított  
az orvos, az idő.  
Sokat gondolok két gyerekre:  
furcsa, hogy nekik én vagyok  
erő, hit, mult s jövő.

isteni-mély nyugalmat - : hátha mégis  
enyhülne bennem ez a szomorú  
és bizalmatlan, örök társtalanság,  
mely téged is csak rettegve kíván  
s melynek szülője és dajkája csak  
a rossz lélek s rossz lelkiismeret.  
Félek tőled és örvöngve kívánlak;  
szeretlek, s mégis mindig titkolom;  
vágyom reád, és mégis úgy megyek  
hozzád, mint ellenséghez... Óvatos  
lelkem tüskéit fordítom feléd, mert  
azt hiszem: te is arcom mása vagy  
s megölsz vagy megrontasz a szerelemben.

Nem nyúlok hozzád, csak nézem, hogy alszol.

Nem nyúlok hozzád: az én tépelődő  
s máskor eszeveszetten állati  
szerelmem néked visszás, érthetetlen...  
Igazad van... Nem vonzó rettegésben  
és ideglázban nagy a szerelem,  
hanem mikor oly ősi nyugalommal  
ölelkezünk, hogy még észre se vesszük  
s máris egymásban alszunk -: igen, így  
süllyedünk vissza istenbe, csak így  
s ilyenkor mély szerelmünk, mint a föld  
és egyszerű, mint a halál s az élet,  
melyeknek öntudatlan kezei  
kötötték s majd feloldják köldökünket.

Nem nyúlok hozzád, csak nézem, hogy alszol.

### A szem örömei

Szerettem a szép, sima köveket,  
nyulak szőrét, a selymes füveket,  
jó agyagot, fűzgaly fehér husát,  
melyről úgy lejön a bőr, katicák  
piros hátát, fekete pettyeit,  
elnézni, a halak hogy kergetik  
egymást a vízben, hogy játszik a nap  
az Ipoly tükrén s a tükre alatt,  
fecskéfű vérét, kutyatej tejét,  
nagy napraforgók oroszlánfejét,  
a zizegő szalmavirágokat,  
a szomorú és szelíd lányokat,  
aranyzöld gyíkok lüktető hasát,  
gőz fátylait, felhők habtorlaszát,  
a lepkeket, s nagyon a pókokat  
s csöves vagy napernyős hálóikat,  
s legjobban azokat a perceket,  
amikor nem tudtam, hogy mit teszek.

### TRÉFÁLKOZÓ ŐSZI LEVELEKKEL

Milyen száraz és üres a lelkem  
pedig te melengtetted a kezeid közt!

Milyen száraz és üres az ágyam,  
pedig teleszórtad a csókok aranyával!

Csókok aranyával, arany levelekkel;  
de elhagytál a tréfálkozó őszi levelekkel.

Nem tudok aludni miattad, mert álomban is  
ujjaid simogatását érzem a homlokomon.

Csillogó gyíkok voltak az ujjaid

Ők hessegetik a halált  
rólam. Majd csak lesz valami.  
Tehetetlen nyit a virág.  
Néha megráz a fekete  
düh. Aztán? Ejj! Ki kellene  
a csillagokat oltani.

### TIHANY PARTJÁN A HEGY ALATT

- Lírai ballada. -

Együtt szöktünk a hegyeken át;  
zengett-zúgott a Bakony.  
Fürtökbe zilált napfény ragyogott  
fiústra nyírt hajadon.

Nap a hajadon, de lelkemet  
árnyék futotta be:  
a halál árnyéka? vagy a szerelem  
éjszakai éneke?

Együtt szöktünk a hegyeken át;  
zengett-zúgott a Bakony.  
S másnap már tihanyi nap ragyogott  
a hajadon.

Tihany partján a hegy alatt  
szeretőknek lakni jó.  
Láttuk, hogy tartja az eget  
kék karjaiban a tó.

És jártuk a kora-nyári vetést  
és szedtük a sok pipacsot  
és néztük a sirályt, ahogy  
a vízbe le-lecsapott.

És este... A csöndesedő csalógány  
bedalolt még ablakodon;  
és éjszaka hét csillag ragyogott  
szemeidben és hajadon.

Együtt szöktünk a hegyeken át;  
mért vagy most oly szomorú?  
Meguntál? Nem kell ezután  
ez a csúnya, szegény fiú?

Meguntál, elpattant a varázs,  
és sírsz, nem tudva: miért...  
A tavi tündér gyöngyöket ad  
a könnyeidért.

- Lement a nap és lelkemet  
árnyék futotta be:  
a halál árnyéka vagy a szerelem  
haldokló éneke.

arany gyíkok, - és mellelmen futkostak tegnap este.

Mily messze a tegnap, csókokkal, arany levelekkel!  
- Mondd, mért hagytál el a tréfálkozó őszi levelekkel?

## GYERMEK ÉS BOLOND

Ki elég bátor hinni, hogy  
szükség van a gondolatára?  
szépségre, jóra, ideálra?  
Csak aki gyermek és bolond.

Nagy a világ s láttuk elégszer:  
szépség s igazság ritka vágy,  
győz a tömeg s a butaság,  
ahogy a tömegben a kényszer.

Mi mégis csak nézünk magunkba,  
bár reménytelen ez a munka:  
- Így szebb lesz, játszunk! - szól a  
gyermek.

S szól a bolond: - Más ki segítsen?  
Tékozlom magam és teremtek  
Céltalan göggel, mint az isten!

## Kigyúl a csillag

Még mindig, édes, várj még, várj, maradj,  
Emlékezet! Anyám te s én fiad,  
egyek vagyunk mi és nem emberek:  
mások vagyunk, oly személytelenek,  
mintha maguk az évek, egykori  
dolgozók akarnák újrakezdeni  
álmukat bennünk. Ahogy odakint  
sokasodnak zenész barátaink  
a növekvő nyárban, minden örömeink,  
mely csak sorvadt, mióta tovatűnt,  
úgy ébred, nő most: tegnap félhomály  
födte még ezt is, azt is, s íme, már,  
ma már egyre több perc és táj ragyog:  
kigyúl a csillag, ha rá gondolok,  
ha te idézed - mint bűvös Jelen  
áll körül egész elmúlt életem,  
s ezt te akartad így, te rendezed,  
Múzsák anyja, anyám, Emlékezet!

## Élet zenéjét, ritmusok életét!

Zenét, zenét akarok, Testvérem! A tenger élet ritmusát, eleven véred  
piros ütemét!  
Nem versek csinált muzsikáját, szabályosan billegő jambusokat, útált  
émelygést, tengeri betegséget:  
élet zenéjét, ritmusok életét!

Tán hangszereket is, zsúfolt termék vonagló hintázását, hol szédül a szív  
és szédül az agy és elismerő taps lesz a részeg bűvöletből,  
vagy nyílt terraszokon hajlongó cigányzenét, míg alattunk zúgva nyargal  
a városi villanyos,  
tán hangversenyeket, Wagner pergőtüzeit, csattogó cintányérokot és katona-  
bandát is, - de még inkább a magányos holdfényben úszó  
romantikus hegedűsöt:  
életet! életet!

Vagy erdei lombsusogást, virágok hangtalan orgiáit, juhnyájak záporozó  
topogását, méhdöngést, falusi verandán lármás verebek és rigók  
reggeli kardalát:  
életet! életet!

Mézes dobolást, mit a porhanyó barázda szívében ver a tavaszi permeteg,  
fehér hajnalkák égneke forduló pici trombitáit, tücsökciripelést,  
hangtalan tündéri zenét, rétek zenéjét: millió láthatatlan hang-  
szer egybefonódó,  
örvénylő, kusza, ringató, puha, harmatos, álmos, napsugaras selyem mu-  
zsikáját,  
vagy szirtről-szirtre ugráló patakok ezüstmoráját, beszélgető éjszakai csil-  
lagokat, távol harangszót és kocsizörgést fenyvesi gerle bűgő  
szerelmét, hazatérő vagy induló kanász egyhangú túlkölését:  
életet! életet!

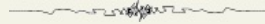
Vagy habzó fellegek elszuhogását, hullámok anda ütemét, amint fáradha-  
tatlanul kergetik egymást az Idő parttalan partjai felé, lemerülő  
és felbukó evezők dalát,  
vagy az útrakész hajó háromszoros üdvriadását, amikor csenget és orrát  
a vízbe merítve megindítja sustorgó lapátjait,  
vagy vidéki állomáson az alagútból előugró gyorsvonat elnyújtott diadal-  
füttyét, amely surranva szalad a sínek fölött, mint a kilőtt nyíl, -  
de életet! életet! életet!

És ha beteg vagy, szomorú vagy dühös és megbántottak: torkodban  
a bor bugyborgó dalait,

akár a szelek himnuszait, autószirénát, ordító viharokat, ha akarod: menny-  
dörgést és villámsuhogást,  
félelmesen ropogó jéghegyeket, gépházakban egymásnak rugaszkodó vas-  
szőrnyek alattomos és fekete dübörgését,  
lihegő városokat, háborút, a lázadás vörös rakétáit, aknák iszonyú rob-  
banását,  
de életet! ÉLETET! -: ne nyivákoló és zörgő hangszerek gondúzó  
kellemességét, hanem rugalmas izmokat, a vér pezsdülését,  
eleven élet zsongó ütemét:

élet zenéjét, ritmusok életét!

Élet-zenét, mely - mint a tánc ott alszik a lányok meztelen tagjaiban  
és ha felébred, betölti szemünket a test langyos hullámaival -:  
titkos istenként alszik a borzas erdőkben, hegyek közt, szobákban, vagy  
az álmatlan tengerek aranytükrein,  
titkos istenként alszik: hangok mágnese és lelkek visszhangja a lelke,  
titkos istenként rejtőzik előled, és néha csak kedvesed szíve, halk dobogás,  
vagy a felriadó madarak rebbenése árulja el, hogy ő is veled van...



[<vissza a nyitó oldalra.](#)

vendégkönyv